

MAFINKA HÍRADÓ

2025. SZEPTEMBER

„Boldog, aki hitt”

(Lukács 1, 45)

TARTALOM

2

Lectori salutem

3

A vigasztalás öröme

4

Beszámoló a

tanévnyitó családos

kirándulásról

5

Beszélgetés Fehér

Zoltán atyával

7

Beszámoló a Helsink

Egyházmegye

ünnepéről

9

Az első magyar

vértanú

10

Kisboldogasszony

12

Mese:

Boldog születnapot,

Mária!

15

Mária élete

memóriajáték

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

Magazinunk aktuális számának írásai azt az öröndetes hírt közvetítik, hogy a finnországi magyar katolikusok élő közösséget alkotnak! Hitük megéléséhez társakat keresnek, egymást inspirálva derítik fel a kiteljesedés és az elmélyülés lehetőségeit – ahogy az az egyházmegyei zárandokltról, a közösségi kirándulásról és közösségteremtő imaláncról szóló írásokból kiderül.

Az augusztusi egyházmegyei zárandokltról és az ahhoz kapcsolódó papszentelésről szóló beszámoló egy gyönyörű katolikus tapasztalatot ragad meg: a mennyei Atya iránti szeretetük révén valóban testvérként tekintenek egymásra Vietnám, Finnország és Magyarország szülöttei! A tanévnyitó családos kirándulásról szóló írás pedig reményeink szerint meghozza a kedveteket a további kirándulásokon való részvételhez! A jubileumi szentévhez egy a vigasztalás örömét kiemelő tanúságtétellel kapcsolódunk.

Természetesen ebben a számban is olvashattok interjút a legutóbbi magyar misét celebráló pappal, ezúttal a Budapesten szolgáló Fehér Zoltánnal beszélgettünk. Az Istennel bensőséges barátságot ápoló Zoltán atya szívhez szólóan vall az ember Isten felé fordulásáról és Isten végtelen irgalmáról.

Szeptember 24-én ünneplejük az első magyar vértanút, szent Gellértet. A hozzá kapcsolódó szövegek újraolvasásából született írás talán felszítja kicsit az iránta érzett megbecsülésünket, hálánkat. Az iskolásoknak egy szent Gellért életéhez kapcsolódó találós kérdést szánunk. A válaszhoz egy keresztretjvény megfejtésén keresztül vezet az út!

Végezetül szeptemberben ünnepeljük Kisboldogasszonyt. Születésnapja alkalmából mi is kedveskedni akarunk az édesanyának, aki Názáretben a méhébe fogadta, Betlehemben pedig a világra hozta Jézust, akit minden ember közül ő szeretett, ő szeret a legjobban. A mese a kicsikhez kívánja közelebb hozni Kisboldogasszony ünnepét, nagyszerű ötleteket adva ehhez szülőknek, nevelőknek. A gyerekekre ezen kívül egy Mária életét feldolgozó memóriajátékkal is gondoltunk!

A felnőtteknek pedig bemutatjuk a közösségünkhöz tartozók körében folyó szeretetteljes Mária-áhitatot. Nagy örömünkre szolgál, hogy öt család is bepillantást engedett abba, hogy hogyan zajlott ez náluk. A szép vallomásokat olvasva valószínűleg többekben felmerül majd, hogy szívesen csatlakoznának az imalánchoz. Jelentkezzetek, szóljatok bátran, hiszen újságunkat kapcsolataink és lelki életünk elmélyítésének szándékával nyújtjuk át nektek!

(M.E.)

A szeptemberi szentévi programokban a vigasztalás és az igazságosság jubileumát ünnepeljük. A zsidó hagyományban ekkor felszabadították a rabszolgákat és eltörölték az adósságokat. Ma hogy tudjuk ezt értelmezni és milyen módon tudjuk érzékeltetni az isteni igazságosságot, a vigasztalás örömét? Álljon itt egy történet, ami példaértékű lehet számunkra arról, hogy lehetünk figyelmesek, hogy vehetjük észre a körülöttünk élők szükségleteit, hogy tudunk adni abból, amit Istentől kapunk.

Egy érdekes júniusi napot éltünk, óriási hőséggel. Előző nap mentem le a Balatonra, ahol sok munka várt rám, fűnyírás, kerítésfestés és mellette betegápolás.

Hat óra felé egyszer csak két fiatal állt meg a kerítésünkön és bebocsátást kért, hogy felferhessék a sátrukat a kertben. Mutatták az igazolást, hogy cserkészek Írországból, és zarándokúton vannak itt. Nem tudtam nemet mondani, de szóltam, hogy beszélnem kell másokkal is. A többiek először nem akarták, hogy beengedjük őket, de én úgy éreztem, hogy Jézus küldte el angyalait és ők kérnek segítséget. A fáradt fiú szemében a szenvedő Jézust láttam. A szemem megtelt könnyel és elmondtam a többieknek, hogy én nem tudok nemet mondani és saját felelősségemre befogadom őket. Olyan szelídek voltak, az egyikük pedig nagyon-nagyon kimerültnek látszott. Úgy gondoltam, hogy ő nem bírja tovább. Így hát beengedtem őket a kertbe, ahol a fáradtabb szinte összeesve pihent meg az árnyékban, vizet ivott. Elmondta, hogy sok helyen próbálkoztak, de mindenki elutasította őket és nem tudja, mi lett volna vele, ha mi sem fogadjuk be őket.

Aztán megkínáltuk őket étellel, itallal és biztattuk, hogy használják nyugodtan a mosdót, fürödjenek meg. Nagyon hálásak voltak mindenért. A másik fiú este interjút készített anyukámmal és velem a magyar ételekről, szokásokról, hitről, kereszténységünkről.

Másnap kora hajnalban indultak útra, én is felkeltem, hogy elbúcsúzzam tőlük. Nem győztek hálálkodni és köszönetet mondani, hogy megláttuk a szükségüket.

Igen, Isten arra tanít, hogy legyünk közel azokhoz, akik rászorulnak, nyilvánítsuk ki együttérzésünket, gyengédségünket irántuk, hogy érezzék a vigasztalás örömét. Csak az tud vigasztalni, aki kitarja szívét az Úr előtt és már megtapasztalta Isten vigasztalását. Az én szívem telve volt a Vigasztalóval a római zarándokútról, ahol rengeteg kegyelmet kaptam Istentől. Az örömhírt akkor tudjuk átadni, amikor az életünkkel teszünk tanúságot hitünkről. Én Jézussal találkoztam a két fiatal személyében. Azt hiszem, Isten eszközként használt a vigasztalásra.

Beszámoló a tanévnyitó családos kirándulásról

Az elmúlt években jópáran jelezték, hogy örülnének, ha gyakrabban találkoznanak egymással a finnországi magyar katolikusok, s ha a magyar misék közötti időszakban egyéb lelki és családos programot is szerveznének. Hogy miért, azt Vámosi Péter fogalmazta meg nagyon szépen: „Itt, Finnországban nagyon sokunknak ez a közösség a családja. Ez a jövőnk, ez a gyerekeink jövője. Ezért fontos, hogy olyan kapcsolatok, barátságok alakuljanak ki, hogy egymást istápolják. De nekünk szülőknek is fontos, a nevelési tanácsok miatt is.” Örömmel jelenthetjük, hogy a sikeres pályázatoknak köszönhetően a 2025/26-os tanévben gyakrabban szervezünk programokat, az ősz folyamán például havi rendszerességgel megyünk együtt kirándulni.

A tanévnyitó családos kirándulásra augusztus 31-én vasárnap került sor. Az előzetes elképzeléstől eltérve, végül a Nuukio park területén, a Haltia látogatóközpontnál találkoztunk. Az előző napok esőzése és az aznapi hűvös idő miatt ez jó választásnak bizonyult. Bár edzett finnországi magyarokként sem az esőtől, sem a sártól nem ijednek meg még a kisgyerekes szülők sem, azért a látogatóközponthoz tartozó hatalmas indiánsátor nyújtotta menedék mindannyiunknak jólesett. Mivel időben érkeztünk, a tűzgyújtás a mi feladatunk volt – a gyerekek nagy örömére! A kirándulás programjának összeállításakor figyelembe vettük tagjaink lelki és nevelési igényeit: így együtt énekeltük el az asztali áldást, és hogy a többiek számára addig ismeretlen „Te hívsz meg minket a lakomára” kezdetű ima feledésbe ne merüljön, a résztvevő családok falra kitehető imakártyát kaptak. A gyerekek lelkesen vettek részt a kincskereső játékban. A kincsért természetesen meg kellett dolgozni: az iskolásoknak egy keresztrejtvényt kellett megfejteniük ahhoz, hogy a kincshez vezető térkép egy-egy darabját megkapják. A kisebbek is teljesítették a feladatukat: a pikniksátorban található élelmiszerek közül ügyesen kiválogatták azokat, amelyeket valószínűleg Jézus és az apostolok is fogyasztottak a kétezer évvel ezelőtti Palesztinában. A kincs sikeres megtalálása és elfogyasztása után a gyerekek játszottak, a szülők beszélgettek, sétáltak. Valamennyien azzal a boldog érzéssel tértünk haza, hogy ez jó volt, és jó, hogy hamarosan újra találkozunk. A szervezők számára a legbecsesebb visszajelzést talán az ötéves Máté szavai jelentik, aki a kirándulást követő családi hálaadás során az új barátokat is megköszönte Istennek!

A résztvevők közül Balogh Éva, aki a lányával és három unokájával vett részt a kiránduláson, így értékelte a közösen töltött napot: „Biztos, hogy mindegyik gyerek jól érezte magát. Az éneket, amit énekeltünk, itthon is elmondtuk, sőt ki is ragasztottam a falra, hogy le tudják olvasni, mikor ebédelnek. Nagyon örülök, hogy van esély arra, hogy minden hónapban legyen kirándulás! Ez egy kicsit közelebb hozza a gyerekeket, akik mind más iskolába járnak, ezért olyan bátortalanok egymással. A kirándulások alkalmával felszabadultabb az ember, mint a benti foglalkozásokkor. Lehet, hogy így könnyebben jönnek létre barátságok, jobban megismerik egymást. Jó, hogy a gyerekek látják, hogy más gyerekek is vallásos nevelést kapnak, hogy fontos nekik Jézus. Az unokáim imádkoznak este lefekvésükor. Én nagyon szeretném, ha látnák, hogy többen vannak ilyen családok, gyerekek.”

(M.E.)

„Isten ura az időnek” Beszélgetés Fehér Zoltán atyával

A 2025/26-os tanév első magyar nyelvű szentmiséjét Fehér Zoltán mutatta be. Budapestről jött el hozzánk, hogy mi az anyanyelvünkön gyónhassunk és imádkozhassunk. Zoltán atya kisgyerekkora óta papnak készült, hat évnyi papi szolgálata így több évtizedes imatapasztalatban gyökerezik. Komoly beszélgetést folytattunk vele azokról a kérdésekről, melyek mindannyiunk számára fontosak: a hívő közösség erejéről, lelki növekedésről és Isten minden tudományt, pszichológiát meghaladó gyógyító hatalmáról.

Mesélte, hogy gyerekként nagy hatással volt Önre a közösség ereje. Mi is szeretnénk olyan közösség lenni, amelyben a gyerekeink megtapasztalhatják Istent. Hogyan tudunk vonzóak lenni az ő számukra?

A legfontosabb, hogy komolyan kell venni a hitünket. Amiben hiszünk, amellet szilárdan el kell köteleződnünk. A hit nem mindig hordoz magában megértést, de hordoz egy alapvető elfogadást: a kinyilatkoztató Isten szeretete és személye miatt elfogadom, aminek teljes megértéséhez lehet, hogy az emberi élet kevés. Ha ez a fajta bizonyosság kísér minket, az látszódik a tetteinkben, a szavainkban: a szent dolgokkal nem viccelünk, az ünnepekre komolyan készülünk, az imádságunknak van egy tartása. Isten jelenléte az emberre bízott eszközökön keresztül válik érzékelhetővé. És ennek meghívó jellege van: legyen szó akár egy ezeréves katolikus közegben működő szerzetesközösségről, mely több száz év imatapasztalatát hordozza, akár egy olyan szórányszövetéről, melyben az identitás alappillére, hogy magyarként katolikus. Aztán fontos, hogy figyeljünk a másikra. Ha érzékeljük a hitre való nyitottság valamilyen jelét, azt ragadjuk meg, éltsük, segítsük!

Zoltán atya gyerekként szeretett bele a misébe, a templomi légkörbe. Hogyan vegyünk részt a misén, hogyan alakítsuk a miséinket, hogy a mi gyerekeink is beleszeressenek?

Ahogy a második vatikáni zsinat mondja, a szentmise csúcs is és forrás is. Csúcs, hiszen ez a legfontosabb imádságunk, amit a résztvevők,

a szolgálatot teljesítők, de még a háttérszolgálatot ellátók is komolyan vesznek. Az előbb dicstértük a szent Henrik templomban a virágok elrendezését, a templom miliójét, amely valósággal meghív, s amitől magunkénak érezzük ezt a templomot. A ránk bízott környezet formálása is emeli a szentmise színvonalát.

Aztán a szentmisén megnyílik egy lelki forrás: Krisztus kereszttáldozata a jelenben, vérontás nélkül. Hitünk összes többi szentsége ebből táplálkozik. Számunkra is megdöbbentő, hogy Jézus kész az életét áldozni értünk, és ez a megrendültség fontos eleme a szentmisén való részvételnek. Enélkül a forrás nélkül mi nem tudunk létezni! Ebből merítünk, a vizét magunkkal visszük a mindennapokba, és a nehézségek közepette, a kísértés, a gyarlóság és

a bűn óráiban újra merítünk belőle.

Ha a szentmisére csúcsként tekintünk, akkor az tőlünk bizonyos fajta viselkedést kíván. Ha pedig forrásként tekintünk rá, akkor azért, hogy ehhez hozzájussunk, készek vagyunk áldozatokat is hozni. Ez lesz majd a gyerekeink számára minta, mérce és meghívó. És persze ha itt vagyunk, az formálja a családtagokat: édesanya, édesapa kiegyensúlyozottabbak tőle. Ezt megérik a gyerekek is, és ők is vágyani fognak rá.

A sok látogatót vonzó Szent István-bazilika papjaként rendszeresen megtapasztalta a helyzetet, hogy egyetlen alkalma van rá, hogy a jelenlévő keresőket megszólítsa. Hogy készült erre?

Az egyszeri találkozás is nyomot hagy – mint egy újság is, ami egyszer a kezünk ügyébe kerül. Számot vetettem azzal, hogy a Szent István-bazilikát felkeresők között van, aki szakrális okokból jön, de olyan is, aki turistaként keresi fel. A különböző indítékokban egy közös van: az Isten jelenléte, ami miatt a Szent István-bazilika áll. A különféle indíttatásból érkező emberekkel érzékeltetni kell, hogy ez egy szakrális hely: Isten jelenlétének különleges helyszíne a magyar hitvilágban, hiszen a szent jobb jelenléte különlegessé teszi ezt a szakralitást. Mindezt olyan fogalmakkal, olyan nyelven, olyan időkeretben kell átadni, ami a legkülönbözőbb emberek számára is jó keresztmetszet.

Közösségünk, a finnországi magyar katolikus közössége, szépen növekszik. Ennek egyrészt nagyon örülünk, másrészt folyamatosan gondolkodunk a hogyan továbbon.

Nagyon fontos, hogy amit az ember Istenből megtapasztalt, azt a közösség, vagy a pap egy következő szintre emelje. Ha lehetőség van rá, akkor kísérje, ha erre nincs lehetőség, akkor kínáljon perspektívát és útravalót. A papnak azt kell kutatnia, hogy az Isten mit szeretne attól a hívőtől, attól a hívő közösségtől. Ha így, Isten szemével tekint a hívekre, akkor tudja megfogalmazni a teljesíthető, de kihívással járó célokat. Aztán meg kell szeretetni az emberekkel azt, ahová fel tudnak nőni, az úton pedig segíteni, kísérni kell őket. De ahogy egy sportteljesítmény felé törekedve is az fejleszt, ami áldozatot kíván, igaz ez a lelki életre is. Olyan kihívásokat kell a hívő és a hívek közössége felé is megfogalmazni, melyek az Isten felé vezetik őket, teljesíthetők, de egy kis áldozatot is kívánnak.

Hálások vagyunk, hogy eljött hozzánk, hálások vagyunk a papságáért Istennek és hálások vagyunk az édesanyának is, aki papot nevelt számunkra. Mivel tudjuk mi, hívek támogatni a papjainkat?

Sokszor megnyugtat, amikor mondják, hogy „atya, imádkozom önért”. A hívek imádsága kipótolja a pap emberi gyengeségeit. Jó egy stabil imaháttér a hívek részéről, ennek egy valamennyire intézményesült formája a papi imakoszorú. Hat férfi vagy nő vállal egy pap körül teljesen szabadon választott, de rendszeres napi imádságot.

De emberileg is figyeljenek a hívek a pap bácsira! A pap például nem nagyon engedheti meg magának, hogy beteg legyen, mert nehéz a helyettesítést megszervezni. Milyen jó, ha van valaki, aki azt mondja: „Látom, atya, hogy köhéccsel, hozok gyógyszert vagy egy kis húslévest”. Fontosak azok az apró emberi gesztusok, amikkel körbeveszik a papot – és ez meg is van a hívekben. De előfordul, hogy a hívek és a papság között nem alakult ki ennek a nyelvvezete. Ilyenkor fontos a hívek tudatossága: ha valamilyen szükségét látnak, merjék megtenni

a konkrét lépéseket!

Egy korábbi interjúban említette, hogy a pszichológusok által ajánlottak jelentős részét a lelki irodalom nagyjai sok évszázaddal ezelőtt feltárták, megfogalmazták. Gyóntatóként, lelkipáterként hogy látja a pszichológia és az egyházi gyakorlat kapcsolatát?

Szerintem a pszichológia és társtudomány is az anyaszentegyház gyermekei. Az anyaszentegyházban helye van mindenféle lelkiségnek és a lelkiségi kincseknek: az aszketikus mozgalmaktól kezdve a szerzetesi mozgalmakon át a misztikusokig.

Elég az Ószövetségre tekintünk, a bölcsességi irodalom könyvei – Bölcsességek könyve, Jézus, Sirák fiának könyve, Prédikátorok és Példabeszédek könyve – mind hívő tapasztalatot adnak át. Ha valaki ezeket nyitott szívvel átméli, nagyon sok bölcsességet talál. A pszichológusok, coachok, életvezetési tanácsadók bölcsessége adhat megoldást egy-egy problémára, de nincs kifutásuk a halálon túlra. Ha valaki az örök élet szempontjából tekint ezekre a tudományokra, láthat bennük rokonságot, de azt is látja, hogy milyen kicsik ezek az istenhittünkkel összekapcsolt bölcsességhez képest. És akkor ráébred az ember, hogy a pszichológia formálhat bennünket, mint ahogy egy szobrász alakítja a szobor mimikáját, de azt a hatalmas kőanyagot a hitünk hordozza.

A transzgenerációs traumák kezelésében nagyon hasznosak a szakismeretek. Ezért hasznos, ha olyan lelki vezető, szerzetes kíséri az embert, aki vagy ezekben a dolgokban jártas, vagy a lelkiségi irodalomban: akár az ókeresztény, akár a középkori bölcsességi irodalomban. És nagyon értékes a személyes imatapasztalat, mert a Szentlélek sok mindent megmutat.

Hogy látja az ima gyógyító, elsősorban a mély lelki sebeket, sőt hegeket begyógyító erejét?

Az ima az egész embert gyógyítja, az üdvösség felé is segíti. Isten jóságos arcát kell megmutatni, hiszen ő teljes szabadulást ígér. Nemcsak a bűnűktől való szabadulást, mert ahhoz, hogy megkönnyebbüljön, hogy felszabaduljon az ember, teljes szabadulásra van szüksége.

A hívő az emléket is rábízhhatja az Úrra, az emlékebe is behívhatja az Urat. És ez nem csak pszichológiai trükk, mert Isten ura az időnek, ő örök jelenben él. Ahogy a szentgyónásban a régi bűnöket megbocsátja, miért ne tudná a régi emlékeket is meggyógyítani? Ő képes változást vinni a múlt lezárt eseményeibe is, amiken pedig már nem lehet változtatni. Isten megszabadít, méltó vagyok az irgalmára, a fájdalmas régi dolgoknak nem kell úgy lennie, ahogy átéltem őket. Isten szeretete átölel és fölemel, és ez lelki megszabadulásokat hoz. Az imádságnak van az emlékeket gyógyító, felszabadító ereje is – aki ezt meg akarja tapasztalni az nagyon fontos, hogy sose kételkedjen se önmagában, se Isten szabadító erejében!

.....

Beszámoló a Helsink-i Egyházmegye ünnepéről

2025. augusztus 16-án ünnepeltük egyházmegyénk ünnepét, Nagybölgasszony napját Lohjában, a Szent Lauri-templomban. A csodaszép középkori kőtemplom falai a secco freskó díszítéssel és az óriási fa feszülettel a mai napig hirdetik egyházunk nagyságát. A nagy templom megtelt Finnország egyházközsségeiből érkező papokkal és hívekkel, hogy együtt ünnepelhessük Mária mennybemenetelét és Chien Nguyen diakónus pappá szentelését. A mise ünnepélyességéhez több kórus is hozzájárult, köztük egy vietnámi is, melynek tagjai az

áldozás alatt az anyanyelvén énekeltek kedves papjuknak.

A szentmisét Raimo Goyorolla püspök atya celebrálta. A prédikációjában kiemelte, hogy Mária sok mindenben példaképünk. Mária utat mutat számunkra a mennyország felé akkor, amikor a mennybe felvétetett. Az igazi remény az örök élet, az isteni dicsőségben való részesedés, a mennyek országa. Számunkra is van lehetőség bejutni a mennyországba, ha követjük példáját. Mária egész életét átadta Istennek akkor, amikor igent mondott az isteni elhívásra és Jézust, az Isten fiát méhébe fogadta. Mária engedelmeskedett Isten tervének, akaratának. Raimo atya biztatta a papokat, hogy tanuljanak Mária engedelmességéből. A papoknak, szerinte, ugyanúgy kell igent mondaniuk az elhívásra, azaz engedelmességüknek hitből kell fakadnia. A papok ugyancsak Jézust kell elvigyék az emberekhez, ez-

által lesznek összekötők/kapcsok az ég és a föld között. Raimo atya kiemelte, hogy Mária példát mutat az imádkozásban is, hiszen teljes szívvel és lelkével átadta magát a Szentlélek hívásának. Mária példát mutatott az együtt szenvedésre (compassio) is akkor, amikor a kereszt lábánál állt. Együtt szenvedett fiával, végig kitartott mellette. A papoknak is ki kell állniuk a szegények, elesettek és gyengék mellett szeretettel, rámutatva arra, hogy Jézus a megváltó.

A pappá szentelés nagyon felemelő élmény volt, ritkán láthatunk ilyet, főleg itt, Finnországban. Nagyon tetszett, ahogy a felszentelés után minden paptestvér megáldotta az új papot és mindnyájan békejebbot nyújtottak neki.

Chien Nguyen atya különböző nyelveken, finnül, angolul és a saját anyanyelvén is megköszönte a hívők jelenlétét. Hálás örömet fejezte ki a vendégeknek, akik szülőhazájából, Vietnámból és más országokból érkeztek.

Az ünnepség Vivamoban folytatódott tovább. Amikor megérkeztünk a parkolóba, elkezdett esni az eső. Először csak csöpögött, majd óriási zápor lett és nagyon nagy szélfúvás. Az emberek ennek ellenére mégis lementek a tóparti sátorba, hogy együtt ünnepelhessék Mária mennybemenetelét és a papszentelést. Aztán a hívek imájára a vihar hirtelen véget ért és kisütött a nap. Ez számunkra csodának tűnt!

A délutáni programok szépen, szervezeten zajlottak le; vietnámi ebéd, táncbemutatók, panelbeszélgetés, rózsafüzér imádság és a gyerekeknek bábszínház. A záró esemény a Mária-szoborral való körmenet volt, amelynek végén Raimo püspök atya megáldotta a híveket. A körmenet végén ismét eleredt az eső, mint a mennyi áldás, úgy áradt az égből a hívekre. Mindenki örömmel eltelve és nevetgélve ugrándozott vissza a sátorhoz vagy vette célba az autóját. Vidám szívű, mosolygós arcú felnőttek és gyermekek indultak hazafelé Mária példáját szem előtt tartva: bízzuk magunkat Istenre, a Szentlélek vezetésére!

(B. Szandra)

Az első magyar vértanú

Aki Budapesten jár, el sem kerülheti a Gellért-hegyet, aki pedig különleges élményre vágyik a magyar fővárosban, ellátogathat a Gellért-fürdőbe. Hogy a hegyet és a fürdőt is szent Gellértől nevezték el, azt Magyarországon általában tudják. De ki is volt ő valójában?

Először is valós ember, akinek alakját több középkori nyelvemlékünk is megörökítette: Hartvik püspök említi az általa írt szent István legendában, szent László legendájának szerzője pedig a király tettei között megemlíti Gellért szentté avatását is. A szent Gellért életét elbeszélő ún. „nagy”, azaz részletesebb, legenda a 14. századból származik.

De Gellért püspök nemcsak történelmi alak volt, aki a magyar egyház megszervezésében és ezzel együtt a magyar királyság megszilárdításában is fontos szerepet játszott, hanem szent: Krisztus hűséges tanítványa és a kereszténység hiteles képviselője, terjesztője. Szolgálat, majd tisztelete megmutatja, hogy a katolikus hit felülemelkedik származáson és nyelven: a magyarok egyik legelső szentje velencei származású és tolmácsok révén értekezett a magyarokkal! Hitét vérével hitelesítette: 1047-ben vértanúságot szenvedett. Halálakor szent István vértanú példáját követve kivégzőiért könyörgött.

Szent Gellértől nemcsak mások visszaemlékezései révén van képünk, hanem fennmaradt egy általa írt szöveg is, ami közvetlen bepillantást enged gondolataiba, lelkivilágába. Ebben a vasárnap reggeli zsolozsmában mindmáig imádkozott kantikumhoz, a három ifjú énekéhez, fűz magyarázatokat egy salzburgi szerzetes kérésére¹. A fordító szerint is rendkívül nehézkes szöveg egy értéket vitán felül megmutat: szent Gellért otthonosságát a Szentírásban, hiszen idéz a Zsoltárok könyvéből, az Énekek énekéből, az evangéliumokból, az Apostolok cselekedeteiből, Pál leveleiből, a Jelenések könyvéből.

Szent Gellért legendája Jelenits István szép magyar fordításában néhány kattintással elérhető. Ahhoz, hogy olvasásából ne csak szellemileg, hanem lelkileg is gazdagodjunk, számba kell vennünk a műfaj jellemzőit. A legenda egyrészt életrajz, másrészt a hit erősítésének szándékával írt szöveg, amit ugyanakkor politikai legitimációra is használtak, s bőven vannak benne mesés elemek is. Ezeket a jellemzőket mind számításba kell venni, hogy az olvasás során kibontakozhasson előttünk a szent emberileg hiteles portréja, amely 1000 év múltán is megérinti az olvasót. A legendát az evangélium fényénél újraolvasva rácsodálkozunk, hogy az üdvösségünket akaró gondviselő szeretet hogyan működik az embereken keresztül, és megrendülünk rajta, hogy a vértanúk vére valóban magvetés.

A legenda egyik legérdekesebb, lélektanilag hiteles, része annak elbeszélés, hogy hogyan került Gellért Magyarországra, s hogyan szegődött el a magyar nép szolgálatára. Eredetileg Jeruzsálemben indul zarándokútra, de tengeri viharba keveredtek, ezért kikötöttek egy monostornál, ahol Gellért egy régi ismerősére, Rasina apátra bukkant. Az időjárás viszonyosságok miatt hónapokat töltött a monostorban, ahol Gellért terveiről hallva Rasina apát nekiszegezte a kérdést: „Kikérte-e mindebben valakinek a tanácsát?”² Aztán a szemére vetette, hogy talán csak a kalandvágy hajtja a Szentföld felé, miközben a magyarok népének nagy szüksége van a kereszténység hirdetőire. Gellért hosszas tusakodás után egyezett bele, hogy Magyarországon át folytassa az útját. Ott aztán Mór pécsi püspök elvitte István királyhoz, s végül neki sikerült lebeszélnie a jeruzsálemi útról: „Prédikálj inkább itt az én népemnek, erősítsd a hívőket, térítsd a hitetleneket, az újhítű ültetvényt öntözgesd! (...) Jeruzsálemben ne igyekezzél, el sem engedlek.”

S hogy kit tisztelünk szent Gellértben, lassan 1000 évvel a halála után? Emléknapiján, szeptember 24-én a magyar nyelven bemutatott szentmisékben évről évre megemlékezünk róla, az egyetemes könyörgésben pedig aznap így imádkoznak a magyar papok: „Testvéreim! Szent Gellért püspök az életét áldozta magyar népünk üdvösségéért. Kérjük Istent, hogy első szent vértanúnk érdemeiért fogadja kegyesen könyörgő szavunkat!” Tehát nem Gellért származása, de még csak nem is az

anyanyelve a döntő, hanem hogy kiknek szolgált, kikért áldozta föl életét – a magyar népért! A lektorok által felolvasott könyörgéseket pedig az emléknapon így zárja le a pap: „Mindenható Atyánk! Te Szent Gellért püspököt messze földről hazánkba küldted apostoli munkára. Add, hogy az általa elvetett evangéliumi mag százszoros termést hozzon. Krisztus, a mi Urunk által.”

(M.E.)

¹ Forrás: A szöveget fordító Déri Balázs jegyzete, mely 1991-ben jelent meg a Madas Edit és Tarnai Andor által szerkesztett Szöveggyűjtemény a régi magyar irodalom történetéhez c. kötetben.

² Az idézetek Jelenits István Szent Gellért püspök Nagy legendája c. fordításából származnak, ami szintén a Madas Edit és Tarnai Andor által szerkesztett kötetben jelent meg.

Kisboldogasszony

Szeptember nyolcadikán ünnepli egyházunk kisboldogasszonyt, a boldogságos Szűz születésnapját. Kilenc hónappal a szeplőtelen fogantatás ünnepe után, amikor arról a katolikus hitigazságról emlékezünk meg, hogy Mária – a teremtmények közül egyedülként – mentes volt az áteredő bűntől is. Kisboldogasszony ünnepe tulajdonképpen a megtestesülésre irányítja a figyelmünket: hitünk arra a szerető Szentháromságra irányul, melynek második személye adott földrajzi helyen, adott történelmi időpontban emberi alakot öltött. Az örök Atya örök Fia édesanyjától született a földre, Mária pedig valós ember – szülőkkel, születésnapjal. Születésnapja alkalmából pedig most mi is szeretettel köszöntjük az édesanyját, aki Jézus gyermekkorát fölött őrködött!

Ahogy arról egy évvel korábban beszámoltunk, Vámosi Péter egy kis Mária-szobrot adományozott közösségünknek, kimondottan azzal a szándékkal, hogy az magyar misétől magyar miséig családról családra járjon, s hogy a szobrot befogadó család egy hónapon át együtt imádkozzon, Máriára tekintve. A szobrot a májusi elsőáldozási misén mindannyiunk által személyesen is megismert Varga László püspök atyával áldatta meg, akiben az fogta meg, hogy „a szeretet beszél belőle, nagyon egyszerűen, lényegre törően”.

Az imalánchoz várjuk mindazok csatlakozását, akiknek a szívét megérinti ez az elgondolás! Ha nem is tudsz rendszeresen részt venni a magyar misén, ha úgy érzed, hogy legfeljebb csak látásból ismered a többieket, akkor is szólíts meg valakit, jelezd, hogy ti is csatlakoznátok az áhítathoz! A közösségi imához való kapcsolódásból egészen biztos, hogy sok áldás fakad! Erről tanúskodnak azok a vallomások is, amiket összegyűjtöttünk – azért is, hogy most születésnapra csokor gyanánt átnyújtsuk őket a Szűzanyának.

„Mi voltunk az elsők, akik befogadták a Mária-szobrot, azt hiszem, hogy tulajdonképpen egy véletlen folytán. Otthon van a nagy asztalunkon egy feltámadt Jézus-szobrunk, amellé állítottuk. Azért tartom nagyon fontosnak, hogy otthon legyen szobor, mert a gyerekek hitvilágát nagyon erősíti. A szobrok velünk együtt élnek, így nemcsak akkor látják őket, mikor templomba megyünk, hanem a hétköznapi életünkben is folyamatosan jelen vannak. A szoborral együtt megkaptuk a szép imákat, igyekeztünk ezeket minden nap elmondani; leültünk, élveztük azt a pár percet, nézegettük a szobrokat. Úgyhogy Mária ezáltal is jobban beköltözött a kis szívünkbe, meg a mi életünkbe.”

„Ez természetesen nem szoborimádat! Az egész lényege, hogy legyen minden nap akár csak két perc, amikor a család odaül a szobor elé, mindenki hálát ad a napért, és a végén együtt elmondjuk a Mária-imát. Az „Oltalmazd alá futunk” kezdetű imát Alberti Árpád plébános atya tanította meg

nekünk, mikor még nagyon picik voltunk. Ő máriás lelkületű pap volt. Aztán sok lelkigyakorlatban, elmélkedésben hallottam, hogy kérjük Mária közbenjárását, hiszen, ha értelmeset kérünk, biztos, hogy segít.

Hogy hogyan hatott ez az áhítat rám, a családunkra? Egyfolytában mélyülök, és ez nagyon jó. Érzem azt is, hogy ez kihat a családra, feleségemre, a gyerekekre. Nekem nem elég, hogy papíron vallásos vagyok. Nekem egyre több kell! A saját szintjén a négyéves kisfiunk is teljesen megérti ezeket a dolgokat, ez onnan is látszik, hogy sokat kérdez Istenről, Jézuskáról, főleg mikor este vele kapcsolatos történeteket olvasunk neki. Semmit nem kell erőltetni, csak lássa, hogy milyen életet próbálok élni. Az ember megpróbálja megélni a saját szerepét, édesapa, szomszéd – megpróbál tökéletes lenni úgy, hogy a szerep megéléséhez felhasználja az imáit és a Jóistenbe vetett szeretetét.

Úgy meglepődtem, és úgy megörültem, amikor múltkor a mise után odajött Heni, hogy ők nagyon szeretnék a szobrot, mert náluk még nem volt.”

„Örülök, hogy nálam van a Mária-szobor, egész nyáron itt volt. Nagyon örvendek! Könnyebb úgy imádkozni, hogy ránézek a Szűzanyára, és hozzá beszélek. De persze nem szabad elfelejteni, hogy imádság az is, ha rágondolunk. A szoborral kapcsolatot teremtünk, mint amikor a fényképre ránéz az ember. Napközben elmész mellette, látod, és rámosolyogsz. Fizikailag is jelen van. Nekem sokat segít, mindig nagy szeretettel tudok ránézni. Van rajta egy angol felirat: „Our lady of grace” – a kegyelmek anyja. Ez a felirat kezdett lejönni, de a férjem visszaragasztotta, nem is mondta. Olyan jólesett, hogy ő is szeretettel veszi körül, csinnadratta nélkül. A szobor segít imádkozni, úgy érzed, hogy Mária jelen van a családban. Ahogy Jézus megmutatja, milyen embernek lenni, úgy Mária megmutatja, milyen nőnek lenni. Nem Máriának kell lennünk, hanem ő megmutatja, hogy milyen az asszony, a feleség.”

„Én szerettem volna a Szűz Mária-szobrot, mert úgy gondolom, hogy mindig áldással jár, amikor az ember megtiszteli Szűz Máriát, a Szentháromságot, a szenteket. Ahogy mondani szokták, az ember egy lépést tesz Isten felé, Isten pedig ezret tesz az ember felé. Nagyon szép gesztus volt Peti részéről a szobor adományozása és az áhítat kezdeményezése, ez egy közösségkovácsoló dolog. Az áhítat közben az ember Máriára gondol, az ő közbenjárására és szeretetére. Esténként megálltunk a szobor körül és elmondtuk az ősrégi imát: „Oltalmad alá futunk”, és imádkoztunk a családunkért. Aztán ment a lefekvés – ez az ima így szép lezárása volt a napnak. Amikor a nagyobb gyerekek már féllábbal, félszárnnyal házon kívül vannak, nem olyan könnyű összefogni a családot. De arra gondoltam, hogy ez az áhítat egy ilyen dolog lehet. Esténként sikerült a családot összeszedni egy közös imára, mindennek egyfajta összefogó ereje volt.”

„Nálunk még sose volt Mária-szobor, mert nálunk, görögkatolikusoknál nincsenek szobrok. Nem jellemző. A görögkatolikusoknál ikonok vannak meg kereszt. Még a római katolikus nagymamának sem volt szobra. Úgyhogy ez egy újdonság volt számunkra, amiben mindenképpen szerettünk volna részt venni. Óvatosan közelítettem meg a dolgot, a férjem református, de húsz év házasság után már semmin sem lepődik meg. De tulajdonképpen én is tapogatóztam, hogy hogyan is kell ezt csinálni. Én pl. gyerekkoromban nem ismertem családokat, akik otthon mondták a rózsafüzért. A római katolikusoknál ez sokkal erősebb. Odahívtam a kisfiunkat is a Mária-szoborhoz, elmondtuk az imát, amit a szoborral együtt kaptunk meg. Máté egyébként már tudja az Üdvözlégy Máriát, amit az esti imával tanítottam neki. Nekem is szoknom kellett a gondolatot, de szerettünk volna a közösségi, a közösséget érintő imaprogramban részt venni. Ez most még újdonság, most zajlik a hagyományteremtés, és a közösség erejében mi is szeretnénk részesedni. Szívesen részt vennénk ebben legközelebb is! Lesz ilyen idén is?”

Boldog születnapot, Mária!

Szeptember eleje volt, az iskola és az óvoda éppen csak elkezdődött, amikor a lelkes foglalkozáson Kató néni sok gyertyával, ajándékokkal és finom süteménnyel várta a gyermekeket.

- Miért van ilyen sok finomság ma? Mit ünneplünk? – kérdezték a gyerekek meglepődve.
- Valakinek ma van a születésnapja. Tudjátok kinek?

Mindenki a fejét rázta.

- Gondoljuk végig, ki, mikor született?
- Én decemberben – vágta rá Hanna.
- Én májusban! – kiáltotta Misi.

A gyerekek nagyon jól emlékeztek arra, mikor van a születnapjuk. Sokan a pontos napot, sőt évet is el tudták mondani.

- Egyikünknek sincs ma születnapja. Akkor hát kit ünneplünk? – kérdezte Mari.
- Szűz Máriának van a születésnapja szeptember 8-án.
- Ó, de jó! – lelkesedtek a lurkók.
- Mi jut eszünkbe Máriáról? – kérdezte Kató néni.
- Ő volt Jézus anyukája – mondta Panka.
- Mária nagyon szép volt és nagyon kedves! Mindenkit szeretett és szeret ma is – tette hozzá Bea.
- Nekem az Üdvözlégy Mária imádság jut eszembe – válaszolta Pali.
- Elimádkozzuk együtt?
- Igen, igen! – hangzott innen, onnan.

A gyermekek összekulcsolták kezecskéiket és közösen imádkoztak:

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

- Emlékeztek rá, hogy ki köszöntötte így Máriát?
- Az angyal, aki megjelent neki – válaszolta Misi.
- Gáriel arkangyal – tette hozzá Gábor. – Én utána kaptam ám a nevemet!
- Így igaz. Milyen jó neked, hogy így meg tudod ezt jegyezni!
- Régen az volt a szokás, hogy az emberek kora hajnalban kimentek imádkozni Máriához a természetbe. Úgy gondolták, hogy ilyenkor az angyalok kórusához csatlakozva köszöntik Máriát a születésnapján. Így az angyalok a mennyben, az emberek a földön együtt örültek annak, hogy Mária megszületett.

- Ahogy mi is együtt ünneplünk a születésnapokon, igaz? – kérdezte Gáborka.
- Igen és ilyenkor szép szavakkal, jókívánságokkal köszöntjük egymást. Hogy is köszöntötte Máriát az angyal?
- Üdvözlégy Mária! – vágta rá Noémi.
- Igen, Az “üdvözlégy” köszöntés azt jelenti, hogy “Örvendj, kegyelemmel teljes, az Úr van veled!” Vannak, akik azt is gondolják, hogy azt az ígéretet is kifejezi, hogy Máriának helyet készített a jó Isten a mennyben, mert Isten kegyelmével volt betelve. És Mária már akkor mentes volt minden bűntől, rosszalkodástól amikor az anyukája pocakjában volt. Isten így készítette fel Máriát, hogy egy nap a pocakjába, ahogy a Gyermekbiblia írta, a méhébe fogadhassa Jézust, Isten fiát. Ti mit gondoltok, milyen lehetett Mária?
- Kedves, aranyos!
- Csupa jószág!
- Sokat imádkozott!
- Nagyon jó gondolatok! Tudjátok, Mária Gábiel arkangyal szaván keresztül meghallotta Isten szavát, aki arra hívta, hogy legyen a fiának az édesanyja. Mária igent mondott Isten hívására. Arra gondoltam, hogy eljátszhatnánk ezt a jelenetet is... Ki szeretne Mária lenni?
- Én! – nyújtotta kezét a magasba Maja.
- Ki lesz Gábiel arkangyal?
- Én nagyon szeretnék angyal lenni! – sóhajtott Peti.

A gyerekek többször eljátszották az angyali üdvözlés jelenetét és megérezték, mit érezhetett akkor Mária, az elhíváskor.

- Mit gondoltok, titeket mire hív a jó Isten?
- Hogy segítsék a tesómnak.
- Hogy imádkozzak a saját szavaimmal például hogy miért vagyok ma hálás.
- Hogy meséljük el Jézusnak a bajainkat és kérjünk tőle segítséget.
- Hogy szeressük egymást...
- Nagyon ügyesek vagytok. Mária példaképünk lehet és segíteni tud bennünket, utat mutatva az életével.

A foglalkozás végén az asztal köré gyűltek a gyermekek. Kató néni meggyújtotta a születésnap gyertyákat és Mária születésnapjára emlékeztek.

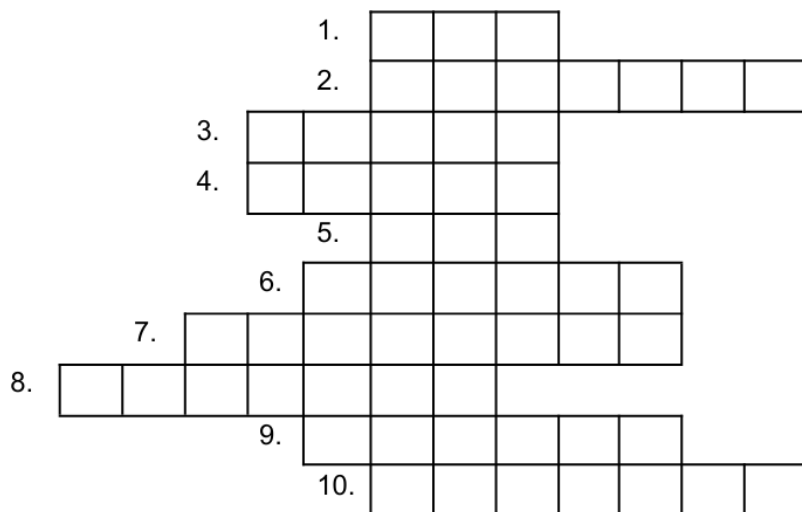
“Mária, Jézus édesanyja, Isten kedves szolgálóleánya, taníts minket a feltétlen bizalomra, arra, hogy meghalljuk Isten hangját és mindig készen álljunk szeretetből engedelmeskedni neki. Köszönjük, hogy megmutattad nekünk, hogy Istennek tervei vannak velünk, ahogy veled is terve volt. Köszönjük, hogy a mennybe vezető úton te mindig mellettünk állsz. Kérjük a te közbenjárásodat, hogy Isten terve a mi életünkben is megvalósuljon! Ámen.”

Mindenki jóízűen evett a finom születésnap tortából, sütikből. Mindenki kapott egy kis ajándékot is. A gyönyörű borítékokban egy-egy kép volt Máriáról, hogy a gyermekeknek eszébe jusson a hétköznapiakban a Szűzanya közbenjárását kérni és az Üdvözlégy Máriát imádkozni.

(Alexa)

Szent Gellért-rejtvény

Ki volt szent Gellértnek az tanítványa, akit mindmáig név szerint ismerünk? A keresztrejtvény középső oszlopába írt betűket összeolvasva meg tudod válaszolni a kérdést! Ehhez persze meg kell találnod a meghatározásnak megfelelő szót, ami lehet név, fogalom vagy akár melléknév. Ha nehéznek érzed a feladatot, kérj segítséget a szüleidtől, testvéredtől – együtt gondolkodva még érdekesebb a rejtvényfejtés!

1. Isten szava más szóval
2. Ide jött Gellért hirdetni Isten igéjét
3. Jézus édesanyjának neve
4. Ezzel a névvel tiszteljük meg az Istenhez kiválóan hűségeseket
5. Az egyik isteni erény
6. Egy másik isteni erény
7. Szent Pál szerint a legnagyobb isteni erény
8. Ebből a városból származott szent Gellért
9. Ennek a rendnek volt tagja Gellért
10. Az első magyarországi vértanú

Megfejtés:

1:ige, 2:Magyarország, 3:Mária, 4:szent, 5:hít, 6:szent, 7:remény, 8:szeretet, 9:Velence, 10:Gellért

Életszentség, Mindenszentek – felhívás!

Kedves Barátaink, Olvasóink!

Együttműködésre hívunk benneteket. A remény szentévében október hónap témája az életszentség, novemberben pedig Mindenszenteket ünnepeljük, megemlékezve minden Isten országába bebocsátást nyert emberről, azaz szentről. Azokról a nem nevesített szentekről is, akikért ugyan nem folytatták le a szenttéavatási eljárást, de akik – érezzük, tudjuk – üdvözültek, s akik példaképként éltek előttünk s élnek ma bennünk. Ki a te személyes szented, aki hatással volt/van hited alakulására? Egy nagymama, aki eléd élte, hogy a szeretet mindent tűr, mindent elvisel? Egy szerzetes, aki a világ előtt eltitkolva élte meg hivatását a többiek javára? Egy köztünk élő szent, akinek belelátsz a mindennapjaiba? Meséld róla! Bátorítsuk egymást azzal, hogy együtt felszínre hozzuk, milyen példák terelnek – talán évtizedek elteltével, de mégiscsak hatékonyan – a jó irányába! Várjuk a vallomásaitokat – lehet írásban, lehet szóban (majd mi leírjuk)!

Mária élete memóriajáték

Mária gyermekkor

Angyali üdvözet

Mária látogatása
Erzsébetnél

Jézus születése
Betlehemben

Jézus bemutatása
a templomban

Menekülés
Egyiptomba

Mária megtalálja
Jézust
a templomban

Mária
a kereszt alatt

Mária
mennyebevétele

Mária gyermekkor

Angyali üdvözet

Mária látogatása
Erzsébetnél

Jézus születése
Betlehemben

Jézus bemutatása
a templomban

Menekülés
Egyiptomba

Mária megtalálja
Jézust
a templomban

Mária
a kereszt alatt

Mária
mennyebevétele

Memóriajáték szabálya

- Vágd ki a kártyákat a vonal mentén, majd ragaszd kartonra, hogy tartósabbak legyenek.

- Keverd össze a kártyákat, és tedd őket képpel lefelé az asztalra.
- A játékosok felváltva fordítanak fel két kártyát.
- Ha a két kép egyforma, a játékos megtarthatja a párt, és újra fordíthat.
- Ha nem egyformák, vissza kell fordítani őket, és a másik játékos következik.
- A játék addig tart, amíg az összes pár elfogy.
- Az nyer, akinek a legtöbb párja van a végén.

2025-2026 Tanév magyar miséi és programjai

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2025. október 25.

MAGYAR SZENTMISE

14.45

Lelkes foglalkozás kisiskolásoknak

15.00

Gyóntatás

15.30

Rózsafüzér ima a templomban

16.00

Magyar szentmise

17.00

Szeretetvendégség

Más helyszín:

2025. szeptember 21.

Fiatalok lelkes estje Heniéknel

16.30

Érdeklődés: gulyaheni@yahoo.com

2025. szeptember 21.

Családos kirándulás

2025. október 4.

Családos kirándulás - Szent Brigitta-ösvény
- Lempäälä

2025. őszi szünet

Családos kirándulás

A családos kirándulásokról további info: martoneni@gmail.com

2025. október 26.

Fiatalok lelkes estje Zsuzsiéknál

15.00

Érdeklődés: zsurenmic@yahoo.com

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk:

FI 6715 4430 0025 1780

Név:

Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

